

Epistola întâi către Timotei (5)

Capitolul 5

Stanley Bruce Anstey

© SoundWords, Online începând de la: 04.01.2023, Actualizat: 04.01.2023

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Părtășia în casa lui Dumnezeu

În capitolele 5 și 6, Pavel se ocupă de domeniul părtășiei creștine. Casa lui Dumnezeu nu trebuie să fie doar un loc de rugăciune, de ordine sfântă și de adevăr, ci și un loc de părtășie fericită între credincioși. În aceste capitole, Pavel îi prezintă lui Timotei diferitele relații pe care le avem unii cu alții în casă și stabilește comportamentul adecvat în fiecare caz.

Ca și în alte locuri din epistolă, îndemnurile de aici au în vedere menținerea unei bune mărturii publice a casei în fața lumii. Dacă ne comportăm necorespunzător în oricare dintre aceste relații, putem discredita mărturia Domnului. Prin urmare, este important să ținem cont de sfatul apostolului în relațiile noastre cu ceilalți în aceste relații, astfel încât să putem da o mărturie demnă lumii despre adevăratul caracter al lui Dumnezeu.

Douăsprezece relații (capitolele 5-6)

O privire rapidă asupra acestor două capitole ne arată: părtășia în casa lui Dumnezeu nu este ordonată după modelul unei întreprinderi sau al unei armate, ambele într-adevăr eficiente, dar și impersonale și chiar reci în relațiile dintre ele. Deoarece Biserica este văzută ca o casă în această epistolă, modelul urmat în aceste capitole este cel al unei familii mari în care caracteristica principală a dragostei este evidentă în fiecare relație.

Pavel trece în revistă cel puțin douăsprezece relații diferite întâlnite în viața normală din casa lui Dumnezeu. El începe cu bărbății mai în vârstă și apoi își croiește drum prin diferitele grupuri din viața Bisericii. El descrie comportamentul adecvat, pe care ar trebui să îl avem în viața noastră creștină de zi cu zi în relația cu fiecare dintre ele. Este un ghid benefic pentru o părtășie creștină fericită. Când o luăm în serios, dăm lumii o mărturie puternică despre dragostea, bunătatea și harul lui Dumnezeu. „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste între voi” (Ioan 13.35).

În mod remarcabil, în toate aceste relații pe care le menționează, Pavel nu se ocupă de relațiile dintre soți și soții, copii și părinți etc., așa cum face în Efeseni 5 și 6 și în Coloseni 3. Aici nu este vorba de relațiile de familie, ci de ceea ce se întâmplă în fața ochilor oamenilor. Astfel de relații în cadrul familiilor individuale nu au un caracter public.

Bărbăți mai în vârstă și bărbăți mai tineri (versetul 1)

Versetul 1

1. Timotei 5.1: Nu muștra aspru pe un bătrân, ci îndeamnă-l ca pe un tată; pe cei mai tineri, ca pe frați; ...

Bărbății mai în vârstă trebuie să fie tratați cu respectul care se cuvine și unui tată. Pavel nu vorbește aici despre un om care este supraveghetor/păstor/ conducător în adunare (ca în 1. Timotei 5.17-19), ci despre un frate de vârstă înaintată. Dacă eșuează în vreun fel și trebuie să fie „muștrat”, ar trebui să o facă într-un mod adecvat vârstei sale. Traducerea engleză KJV

este puțin înșelătoare în acest verset. Acolo se spune că nu trebuie să muștrăm un bătrân, dar ar trebui să spunem: „Nu te răsti la cel mai în vârstă”. Acest lucru arată că nimeni din adunare nu este mai presus de muștrare. Un frate mai în vârstă probabil trebuie să fie muștrat, dar acest lucru nu trebuie făcut cu asprime, ci rugându-l ca pe un tată. Ce ar crede lumea dacă ne-ar vedea tratând un frate mai mare ca și cum am muștra un copil?

Bărbații mai tineri trebuie să fie respectați ca „frați”. Timotei ar trebui să îi vadă pe cei mai tineri ca pe niște camarazi care duc aceeași luptă bună a credinței. Uneori, bărbații mai tineri se văd unii pe alții ca pe niște concurenți, dar viața creștină și slujirea creștină nu sunt o competiție - ele sunt o frățietate.

Femei mai în vârstă și femei mai tinere (versetul 2)

Versetul 2

1. Timotei 5.2: ... pe femeile mai în vârstă, ca pe mame; pe cele mai tinere, ca pe surori, în toată curăția.

Femeile mai în vârstă trebuie să fie respectate ca „mame”. Acest lucru trebuie făcut cu politețe, respect evlavios și multă afecțiune.

Femeile mai tinere trebuie să fie considerate „surori”. Pavel adaugă: „în toată curăția [castitatea]”, pentru că Timotei, ca frate mai mic, trebuia să fie atent la modul în care se comporta față de cei de sex opus din cadrul aceleiași vârstă, pentru a nu da o impresie greșită.

Văduvele tinere și văduvele mai în vârstă (versetele 3-16)

Pentru că Pavel știe că satan s-a folosit de grija pentru văduve pentru a provoca primele tulburări în Biserică (Faptele apostolilor 6), el acordă o atenție deosebită problemelor care le privesc. Comentariile sale arată clar că există diferite tipuri de văduve și că fiecare dintre ele ar trebui să fie tratată în mod diferit.

Versetul 3

1. Timotei 5.3: Onorează pe *văduvele* care sunt cu adevărat văduve.

Este vorba mai ales de aceea care este „cu adevărat văduvă” (compară cu 1. Timotei 5.3,5,8,16). Aceasta este o soră (fără a spune câți ani are) care trăiește așa cum ne-am imagina că ar trăi o văduvă: ea este săracă și neajutorată. Ea este „singuratică”, fără mijloace de întreținere, și deoarece simte durerea văduviei sale, își pune încrederea în Dumnezeu cel viu și Îl cheamă în ajutor cu „cereri și rugăciuni zi și noapte” (1. Timotei 5.5). Astfel de persoane trebuie onorate și sprijinite financiar. Ele trebuie să fie „înscrise” (1. Timotei 5.9), pentru că au dreptul la această purtare de grijă.

Versetul 4

1. Timotei 5.4: Dar, dacă vreo văduvă are copii sau urmași, ei să învețe întâi să fie evlavioși față de propria casă și să-i răsplătească pe părinți, pentru că aceasta este plăcut înaintea lui Dumnezeu.

Apoi, există și alte văduve: ele au „copii sau nepoți” în biserică (adunare). Acești urmași ar trebui „să fie evlavioși față de propria casă” și „să-i răsplătească pe părinți”, asigurându-le nevoile financiare. În acest caz, biserica nu ar trebui să fie împovărată cu întreținerea acestor văduve. Pavel spune că este „plăcut înaintea lui Dumnezeu” dacă familiile lor le întrețin. Dacă descendenții direcți ignoră această responsabilitate casnică, ei „tăgăduiesc credința” și sunt priviți ca fiind „mai răi decât un necredincios” (1. Timotei 5.8).

Versetele 6-8

1. Timotei 5.6-8: Dar cea care trăiește în desfătare, deși vie, este moartă. Poruncește și acestea, ca să fie fără vină. Iar dacă cineva nu îngrijește de ai săi și mai ales de cei ai casei, a tăgăduit credința și este mai rău decât un necredincios.

Apoi, există văduve care trăiesc în „desfătare”. Aceste văduve sunt evident capabile să se întrețină cu mijloace proprii, dar aleg să trăiască pentru plăcerile trupului. Pavel spune că o astfel de văduvă este „moartă”. Acest lucru nu înseamnă că nu este mântuită, ci că nu trăiește în părtășie cu Dumnezeu. Aspectul morții aici este moartea morală: o despărțire practică de Dumnezeu. În Romani 8.13, Pavel vorbește despre acest tip de moarte: „Dacă trăiți potrivit cărnii, veți muri”. Toate cele care trăiesc astfel nu ar trebui să primească sprijin financiar din partea adunării, ci ar trebui să fie îndemnate să trăiască „fără vină” înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor.

Adevărul din versetul 8 nu se aplică doar văduvelor, desigur, căci chiar și un necredincios știe că este de datoria lui să asigure hrana pentru „membrii familiei”. Pe de altă parte, instrucțiunea apostolului din acest verset poate fi aplicată greșit și folosită ca o scuză pentru a nu da pentru lucrarea Domnului așa cum ar trebui. Putem spune că avem grijă de familiile noastre, punând bani deoparte pentru generația următoare - și nu este nimic rău în asta - dar nu ar trebui să fie folosit ca o acoperire pentru motive egoiste. De multe ori, o astfel de acumulare de bani neconsacrați sfârșește prin a fi risipiți de copii, în loc să fie folosiți pentru Domnul.

Versetele 9,10

1. Timotei 5.9,10: O văduvă, ca să fie înscrisă pe listă, să nu aibă mai puțin de șaiszeci de ani, să fi fost soție a unui singur bărbat, având mărturie în fapte bune - dacă a crescut copii, dacă a fost primitoare de oaspeți, dacă a spălat picioarele sfinților, dacă i-a ajutat pe cei necăjiți, dacă a urmărit orice faptă bună.

Există, de asemenea, văduve în vârstă care au slujit Domnului cu credință timp de mulți ani. Acestea trebuie să fie „înscrise pe listă”, pentru ca biserica (adunarea) să le poată sluji în mod regulat, pentru că sunt vrednice să fie îngrijite.

Sunt menționate aproximativ opt însușiri:

- „să nu aibă mai puțin de șaiszeci de ani”.
Astfel de femei respectabile ar trebui să fie scutite de sarcini financiare în ultimii lor ani de viață.
- „să fi fost soție a unui singur bărbat”.
Pavel nu spune că văduvele nu ar trebui să se recăsătorească, pentru că în versetul 14 le încurajează să facă acest lucru, dacă sunt femei mai tinere. (Vezi și 1. Corinteni 7.39.)
- să aibă „mărturie în fapte bune”.
Are o mărturie publică bună.
- „a crescut copii”.
Probabil că nu se referă neapărat la propria ei familie, ci la copiii spirituali din casa credinței, căci dacă avea copii proprii, aceștia ar trebui să o ușureze (compară cu 1. Timotei 5.4,16). Dacă este vorba de proprii ei copii, atunci s-ar putea să nu fie mântuiți sau în viață. Dacă ei nu le-ar fi păsat de ea, ar fi mai răi decât necredincioșii.
- „primitoare de oaspeți”.
Casa ei a fost deschisă pentru credincioșii care călătoreau în zona în care locuiește.
- „a spălat picioarele sfinților”.
Acesta este un limbaj figurat al îndeplinirii cu smerenie a slujirii credincioșilor.
- „a ajutat pe cei necăjiți”.
Ea s-a angajat într-o slujbă de îngrijire practică a credincioșilor suferinzi.
- „a urmărit orice faptă bună”.
Ea se distinge prin sârguință în slujire; nu era leneșă.

Versetele 11-15

1. Timotei 5.11-15: Dar pe văduvele mai tinere să le respingi, deoarece, când se aprind împotriva lui Hristos, doresc să se căsătorească, având vină, pentru că și-au lepădat credința dintâi. Și totodată se învață și leneșe, umblând prin case; și nu numai leneșe, ci și vorbărețe și amestecându-se în toate, vorbind ce nu trebuie. Vreau deci ca cele mai tinere să se căsătorească, să aibă copii, să vadă de casă, să nu dea adversarului nici un prilej de defăimare. Pentru că unele s-au și întors după Satan.

În cele din urmă, există „văduve mai tinere”, al căror sprijin financiar biserica (adunarea) ar trebui să îl „refuze”. Includerea lor pe lista de sprijin obișnuit ar putea fi dăunătoare pentru ele și pentru comunitatea credincioșilor. Deoarece astfel de văduve nu ar depinde atunci de Dumnezeu pentru dependența lor zilnică, ele ar putea deveni nemulțumite de soarta lor de văduve și ar putea deveni „luxuriante împotriva lui Hristos”. Dacă cad într-o stare de spirit proastă, ar putea „să se lepede de credința dintâi” (să-și abandoneze încrederea în Domnul)

și să se angajeze în mod pripit într-o altă căsătorie, care probabil nu este „în Domnul” (1. Corinteni 7.39).

Doriința de a se „căsători” (1. Timotei 5.11) nu este greșită; Pavel propune în versetul 14 că văduvele mai tinere ar trebui să se recăsătorească. Dar a o face din proprie voință înseamnă a fi vinovat de acționare independentă. Dacă cineva nu se supune poverii pe care Dumnezeu a pus-o asupra lui în viață (în acest caz, pierderea soțului), în spiritul său nemulțumit și în starea sa proastă de spirit poate fi folosit de vrăjmaș pentru a distruge părtășia credincioșilor. Acestea pot fi „leneșe, umblând prin case; ... vorbărețe și amestecându-se în toate, vorbind ce nu trebuie”.

Pentru a preveni această tendință, Pavel dorea ca văduvele mai tinere „să se căsătorească, să aibă copii” și „să vadă de casă”. Aceasta este o ocupație sănătoasă, care ajută să le ferească pe văduvele mai tinere de aceste pericole - și, de asemenea, nu oferă „adversarului nici un prilej de defăimare”. Surorile căsătorite ar trebui să ia aminte la ceea ce le spune Pavel: „să vadă de casă”, nu „să vadă (să-l conducă) de soț” (1. Timotei 5.14). Acest lucru arată că sfera de responsabilitate a acestora se referă la chestiuni casnice. Pavel relatează că, din păcate, unele văduve mai tinere s-au întors „după satan”, în sensul că fac lucrarea lui împotriva mărturiei publice a bisericii (adunării).

Pavel nu vorbește despre faptul că văduvele mai în vârstă trebuie să se recăsătorească, dar asta nu înseamnă că nu ar trebui să o facă; 1. Corinteni 7.39 nu menționează o limită de vârstă pentru recăsătorire. El se referă la o anumită tendință a surorilor mai tinere, la care femeile mai în vârstă, mai mature în credință, nu sunt predispuse. O femeie creștină matură nu ar trebui să fie nevoită ca grija pentru copii și pentru responsabilitățile familiale să-i canalizeze energiile și să fie distrasă prin preocuparea carnală cu bârfe și de amestecul printre cei credincioși. La această vârstă, experiența lor cu Domnul în umblarea creștină ar fi trebuit să le învețe să umble în Duhul și, prin urmare, să condamne înclinațiile carnale, la care tind credincioasele mai tineri.

Versetul 16

1. Timotei 5.16: Dacă vreun credincios sau vreo credincioasă are văduve, să le ajute și să nu fie împovărată adunarea, pentru ca ea să le ajute pe cele cu adevărat văduve.

Pavel își rezumă observațiile anterioare: Numai cele care sunt „cu adevărat văduve” trebuie să fie ajutate de adunare; toate celelalte trebuie să fie respinse. El spune: „să nu fie împovărată adunarea”, când este vorba de văduvele de care rudele lor pot să se îngrijească. „Ea” (adunarea) trebuie doar să le „ajute pe cele cu adevărat văduve”.

Supraveghetori/bătrânii (versetele 17-19)

Pavel continuă să abordeze modul în care trebuie tratați „bătrânii”. Aceasta se referă la cei care dețin funcția de prezbiter/ supraveghetor/conducător în biserică; nu este vorba doar de frații mai în vârstă, ca în versetul 1. Acești supraveghetori au grijă de turmă la nivel local și ar trebui să fie respectați.

Vedem imediat că Pavel nu acordă aceeași onoare tuturor supraveghetorilor/bătrânilor. El spune:

Versetul 17

1. Timotei 5.17: Bătrânii care conduc bine să fie învredniciți de onoare dublă, mai ales cei care se ostenesc în cuvânt și în învățătură; ...

Cineva ar putea concluziona de aici că nu ar trebui să onorăm și să ne supunem unui supraveghetor/bătrân care nu comportă „bine”. Dar, prin faptul că îi desemnează pe unii care trebuie să aibă parte de „onoare dublă”, Pavel arată că onoarea trebuie să fie acordată tuturor supraveghetorilor/bătrânilor care au responsabilitate în această poziție. Onoarea li se cuvine din cauza funcției pe care o dețin în casa lui Dumnezeu, iar o onoare suplimentară este acordată celor care conduc „bine”. Apoi, Pavel arată că unii prezbiteri ar trebui să fie cinstiți și mai mult: cei care conduc bine și care, de asemenea, „lucrează în cuvânt și în învățătură”. Pavel subliniază acest lucru prin expresia „mai ales”. William Kelly evidențiază aceste trei diferențieri și afirmă că ar trebui să existe „onoare pentru funcția lor, onoare pentru că funcția a fost îndeplinită în mod excelent și o distincție specială pentru aceia dintre bătrâni care se ostenesc în cuvânt și în învățătură”. Faptul că el face distincție între cei care învață și cei care conduc bine arată: Nu toți supraveghetorii/bătrânii trebuie să dea învățătură, dar este bine și de folos dacă pot.

Versetul 18

1. Timotei 5.18: ... pentru că Scriptura zice: „Nu lega gura boului care treieră” și: „Vrednic este lucrătorul de plata lui”.

Supraveghetorii/bătrânii, care „conduc bine” și „se ostenesc în cuvânt și în învățătură” trebuie să fie răsplătiți pentru slujirea lor. Pavel nu se referă la o răsplată viitoare, pe care o vor primi cu siguranță la scaunul de judecată al lui Hristos (2. Corinteni 5.10; 1. Petru 5.4), ci la un ajutor prezent sau la un sprijin în nevoi practice. Acesta ar putea fi un sprijin financiar din partea bisericii (adunării) locale, în care locuiesc și lucrează, dacă au nevoie de el. Pavel citează un verset din Vechiul Testament (Deuteronomul 25.4) și un verset din Noul Testament (Luca 10.7) pentru a susține acest punct de vedere. Observă: Pavel citează Evanghelia după Luca și se referă la ea ca fiind „Scriptura”, arătând că unele dintre cărțile din canonul Noului Testament erau deja recunoscute ca fiind inspirate de Dumnezeu la acea vreme.

Versetul 19

1. Timotei 5.19: Împotriva unui bătrân nu primi acuzație decât dacă sunt doi sau trei martori.

Pavel nu exclude posibilitatea ca un supraveghetor/bătrân să nu eșueze, dar spune că acest lucru ar trebui să fie dovedit de „doi sau trei martori”. Acest verset avea o semnificație deosebită pentru biserica din Efes, unde Timotei urma să rămână și să lucreze (1. Timotei 1.3). În Faptele apostolilor 20.30, Pavel a avertizat că unii dintre bătrânii din acea cetate se

abăteau de la calea cea dreaptă, iar instrucțiunile, pe care i le-a dat lui Timotei aici cu privire la modul în care să se poarte cu ei, erau necesare.

Fiecare caz de rău în biserică (adunare) trebuie să fie dovedit înaintea de a se lua măsuri. Acest lucru este valabil mai ales în cazul bătrânilor. Faptul că Pavel spune că trebuie să existe suficiente dovezi ale unei greșeli indică faptul că se pot face acuzații total nefondate împotriva unui prezbiter. Natura activității supraveghetorului îl face pe acesta vulnerabil la înțelegeri greșite și atacuri. Un supraveghetor care, uneori, trebuie să se ocupe de greșelile altora poate provoca resentimente și rea-voință în rândul celor care au primit o mustrare, iar acest lucru, la rândul său, i-ar putea determina să facă acuzații răuvoitoare împotriva bătrânului. Deoarece această posibilitate există întotdeauna, toate aceste acuzații trebuie să fie dovedite în mod corespunzător. Acest lucru arată din nou că cei care dețin o poziție de conducere în adunare sunt o țintă pentru vrăjmaș, iar atacurile sub formă de acuzații vin împotriva celor care dețin această poziție.

Frații care greșesc (versetele 20.21)

Versetele 20,21

1. Timotei 5.20,21: Pe cei care păcătuiesc muștră-i înaintea tuturor, ca și ceilalți să aibă teamă. Te îndemn înaintea lui Dumnezeu și a lui Hristos Isus și a îngerilor aieși, să păzești aceste lucruri fără prejudecată, nefăcând nimic cu părtinire.

Pavel vorbește acum despre alții din adunare care ar putea păcătui. El spune: „Pe cei care păcătuiesc muștră-i înaintea tuturor, ca și ceilalți să aibă teamă.” Unii cred că Pavel se referă în continuare la bătrânii care ar putea eșua. Deși această afirmație ar putea include și pe bătrâni, ea nu se limitează la aceștia. William Kelly spune:

Prima nu are nimic de-a face în mod special cu bătrânii, ci se referă la domeniul mai larg al credincioșilor în general. [...] Limitarea domeniului de aplicare a expresiei „cei care păcătuiesc” (1. Timotei 5.20), ca și cum ar însemna doar bătrânii care păcătuiesc, ne duce în mod natural să ne gândim la „restul” acestui grup, pierzând astfel o instrucțiune solemnă care nu trebuie limitată în nici un fel, așa cum ar trebui să arate expresia „înaintea tuturor”.¹

Menționarea posibilității eșecului unora dintre credincioși în general, imediat după ce a fost menționat un eșec al unui supraveghetor/bătrân, arată: eșecul conducătorilor are adesea un efect asupra celor care probabil îi urmează. Faptele apostolilor 20.30 confirmă acest lucru, spunând că bătrânii care greșesc „atrag pe ucenici după ei”.

Mustrarea publică, la care se face referire aici, nu este menită să fie dată în toate cazurile de păcat în adunare; de obicei, muștrarea în particular ar trebui să o precedă (1. Tesaloniceni 5.14). Un anumit fel de păcat necesită acest fel de muștrare. De obicei, este un păcat exterior, public, care ar putea să-i afecteze pe alții: cum ar fi constituirea de partide, semănarea de discordie între frați. Într-un astfel de caz, muștrarea este potrivită în fața tuturor. Efectul este că cei „fără de viclenie”, care altfel ar putea fi înclinați să urmeze același păcat, „să aibă

teamă” (Romani 16.18; Deuteronomul 17.13) și astfel să se îndepărteze de el. Un exemplu de muștrare publică este muștrarea lui Petru de către Pavel „înaintea tuturor” (Galateni 2.14). Greșeala lui Petru putea foarte bine să ducă pe alții în rătăcire, așa că era necesară o acțiune publică.

Seriozitatea problemei este arătată în îndemnul lui Pavel către Timotei „înaintea lui Dumnezeu și a lui Hristos Isus și a îngerilor aleși”. Pavel îl avertizează asupra a două pericole, pe care trebuie să le evite în relațiile cu persoanele din casa lui Dumnezeu:

- „prejudecata”
o părere preconcepută negativă față de cineva din cauza unor sentimente preconceptuate față de acesta
- „nefăcând nimic cu părtinire”
favorizarea unei persoane datorită averii, poziției în societate, legăturilor de familie în comunitate, personalității sale etc.

Contacte noi (versetele 22-25)

Pavel îl avertizează apoi pe Timotei cu privire la pericolele asocierii - nu numai cu oamenii, ci și cu vinul. Dacă Timotei trebuie să-L reprezinte pe Dumnezeu și să slujească credincioșilor în casa lui Dumnezeu, el trebuie să fie atent cu cine (și cu ce) se asociază. De aceea, Pavel îi dă câteva principii călăuzitoare care sunt utile tuturor în casa lui Dumnezeu.

Versetul 22

- 1. Timotei 5.22:** Nu-ți pune mâinile în grabă peste nimeni, nici nu te face părtaș la păcatele altora. Pe tine însuși păstrează-te curat.

Timotei trebuia să fie deosebit de atent la noile contacte. El ar trebui „să nu-și pună mâinile în grabă peste nimeni”. Așa cum am menționat în capitolul doi, referirea la „mâini” în Scriptură este adesea o figură de stil, care denotă identificarea cu cineva sau ceva (Leviticul 1.4; Numeri 8.10; 27.18; Galateni 2.9). Timotei nu ar trebui să se asocieze cu oameni al căror caracter nu-l cunoștea. Trebuia să fie atent când își făcea prieteni noi, deoarece, dacă nu era atent, putea deveni cu ușurință „părtaș” la „păcatele altora”. Trebuia să se păstreze „cast {pur, curat}”. Lecția pentru noi aici este că trebuie să ne alegem cu grijă tovarășii (Psalmul 119.63).

Acest verset nu se referă direct la primirea la masa Domnului, așa cum cred unii, ci la părtășia personală în casa lui Dumnezeu. Cu toate acestea, principiul din acest verset poate servi fraților ca un ghid pentru primirea la masa Domnului. Aceasta ne arată că, dacă fiecare trebuie să fie atent la relațiile lui personale, atunci cu siguranță și adunarea ar trebui să fie la fel.

Versetul 23

- 1. Timotei 5.23:** Nu mai bea numai apă, ci folosește puțin vin, din cauza stomacului tău

și a deselor tale îmbolnăviri.

Versetul 23 este o intercalare. Aceasta arată că nu există doar oameni, ci și lucruri și practici la care creștinii credincioși trebuie să fie atenți. Din instrucțiunile lui Pavel cu privire la „vin” putem vedea că Timotei și-a păzit cu scrupulozitate puritatea personală și a încercat să se țină departe de vin de dragul mărturiei. Cu toate acestea, conștiința sa sensibilă avea nevoie să fie luminată. Trebuia să-și dea seama că, dacă folosea vinul ca medicament, nu se expunea unui pericol: „din cauza stomacului tău și a deselor tale îmbolnăviri”. Timotei nu trebuia să caute un miracol pentru boala sa, ci să folosească mijloacele pe care le avea la dispoziție pentru a-și menține sănătatea. În cazul lui, „puțin vin” ar fi de ajutor. Acest lucru ne învață că nu trebuie să negăm harul pe care Dumnezeu Creator l-a oferit în creația Sa pentru nevoile creaturilor Sale.

Cu regret, unii creștini înțeleg acest lucru ca însemnând că este bine și acceptabil pentru creștini să bea alcool pentru plăcere personală. Dar Pavel nu îi spune lui Timotei să bea vin de dragul plăcerii, ci din cauza sănătății sale. În acest verset nu există nici un atestat pentru a bea în anturajele sociale. Prea mulți creștini iubesc remediul lui Pavel, dar nu au boala lui Timotei!

Deși vinul nu este interzis creștinilor credincioși, aceștia ar trebui să fie atenți cu el din cel puțin trei motive:

- posibilitatea de a cădea personal în ispită și sub puterea lui (1. Corinteni 6.12; Proverbele 20.1; 23.29-35)
- posibilitatea de a face ca un frate mai slab sau o soră mai slabă să se poticnească în credință (1. Corinteni 8.9-13)
- posibilitatea de a discredita mărturia creștină (2. Corinteni 6.3).

Versetul 24

1. Timotei 5.24: Păcatele unor oameni sunt arătate dinainte, mergând înainte la judecată; iar pe unii, de asemenea, ele îi urmează după aceea.

Pavel explică de ce Timotei nu ar trebui să se identifice în grabă cu noi contacte în casa lui Dumnezeu. Există două feluri de păcate pe care oamenii le pot comite: cele care sunt „evidente” și cele care sunt ascunse și „urmează”. Viața unor oameni este ca o carte deschisă; eșecurile lor sunt cunoscute public; alții trăiesc mai mult în secret, astfel că adevăratul lor caracter iese la iveală abia mai târziu.

Versetul 25

1. Timotei 5.25: Tot așa și faptele bune sunt arătate dinainte; și cele care sunt altfel nu pot fi ascunse.

Pavel arată că acest lucru se aplică și la „faptele bune”. Cineva poate fi cunoscut pentru faptele sale de slujire, pentru că este ținut în mare stimă publică printre frați, iar la alții, care

trăiesc în liniște cu Domnul, slujirea lor nu este cunoscută public. Prin urmare, lecția pentru Timotei (și pentru noi) este: Nu ar trebui să judecăm o persoană după prima impresie - bună sau rea. Dacă ne luăm timp să ne formăm o părere despre cineva, vom fi mult mai exacti - și ne-am putea scuti de o situație jenantă dacă tragem concluzii greșite. Timpul este marea piatră de încercare; el va dezvălui adevăratul caracter al unei persoane. Prin urmare, Timotei ar trebui să procedeze cu prudență în această privință.

Tradus de la: [Der erste Brief des Paulus an Timotheus \(5\)](#)

Sursa: *The First Epistle of Paul to Timothy: The Order of God's House*
E-Book-Versiunea 1.5 (martie 2019)

Traducere: Ion Simionescu

Adnotare

[1] W. Kelly, *An Exposition of the Two Epistles to Timothy. With a Translation of an Amended Text.*